tahtnud ei middagi udist sallida, ehk olleks uus kombe ehk kuigi hea ja tullus olnud.

Abbiello polest olli mehhel lubba mitto naest wõtta, agga preestrid piddiwad ühhe naese mehhed ollema. Maiawallitsus, kaubaaiaminne ja monni mugi assi weel, mis maial mehhe õigus ja kohhus on, ollid aina naeste holeks; agga mehhed wiitsid ennamiste aega kedramisse ja mu wähhema maiatõga. Tütred piddiwad ka omma ellatand ehk haiged wannemad korristama ja toitma, agga poegade käest sedda abbi mitte ei noutud. Ons se nüüd kül ristiinnimesse arwates üks laidetaw pruuk, siis sedda tulleb jälle neist kita, et sõmisse ja jomisse polest kassinad olliwad, ning et ei armastanud mitte uhkis ridis käia, muudkui et mattuste jures ja leinamisse aial paljo tühja uhkust peti.

Ello honed ollid neil ilmaillota ja ennamiste õiete waesed ja ahwad; agga surnokabbelid ja matmisse paigad sedda kindlamad ja uhkemad. Ellohoned ütlesid agga omma maiolisse põlweks, agga surnokabbelid ja hauad ühhed iggawesed honed ja assemed ollewad, kus mäddanematta ihho monni tuhhat aastat sees peab paigal seisma.

Kui suurt piddo ollid piddamas, siis ennamiste iggakord üks pusärk ümber sõma laua kanti. Pusärgi sees olli surno kehha ehk surno kuio, ning kandjad hüüdsid iggaühhe piddowoõra wasto: Sõ ja jo ja olle rõmus; mis temma nüüd on, saad sinnagi ommal aial sama!

Mõtleja luggeja oskab issegi sest, mis siin Egiptusse Ma endisest lousi ja rahwa ellamisest ja kombedest juttustasime, ennesele head õppetust wõtta. Polle mul siis ka mitte tarwis, otsego sõrmega selle peäle tähhendata, mis sest heaks tulleb kita ja tähheks wõtta, mis agga tühjaks, pahhaks ja kõlwatumaks laita. Igga maal